

[A. C. Normann.]

bejdsmarkedets parter er repræsenteret, medtages repræsentanter for funktionærgruppen.

Jeg undrer mig lidt over at blive spurgt, om jeg vil stå ved min tale i Hovborg kro, hvor jeg kom ind på spørgsmålet om stabiliseringslånet og om udleveringen af obligationerne. Nu er dette at stå ved, hvad jeg har sagt, en vane, jeg har med hjemmefra, men det ærede medlem hr. Poul Møller talte om tvangslånsobligationernes udlevering i 1958, og det kan jeg ikke stå ved, for det har jeg ikke sagt. Jeg har talt om, at en udlevering af obligationerne, når pengene var blevet indbetalt, kunne være rimelig. Det vil altså sige, at man i stedet for at frigive obligationerne og gøre dem omsættelige den 1. april 1962 skulle gøre dette måske 2-3 år tidligere end forudsat i loven. Hvis det skete i dag, hvad der jo er umuligt alene af den grund, at pengene endnu ikke er indbetalt, så tror jeg, at disse statspapirer ville blive omsat til en kurs omkring 91 eller 91½, altså en snes procent højere, end onde tunger mente for et år siden, da det gjaldt om at påvise, hvilken forfærdelig skade dette lån påførte långiverne og erhvervslivet. Jeg må sige, at jeg for min del tror ikke, at det ville påvirke pengemarkedet nævneværdigt, om f. eks. skal vi sige halvdelen af obligationerne skiftede ejer, men det er ting, der er sagt under de nuværende økonomiske forhold, og det kan naturligvis ligge anderledes om et år.

Med hensyn til forslagene til nye leje- og bygge love finder jeg ikke grund til at foregribe den generaldebat, der om få dage skal føres herom ved lovforslagenes første behandling.

Jeg anser forslagene for at indeholde en god løsning på problemer, som skiftende regeringer alt for længe er gået af vejen for, men jeg nærer betænkeligheder på ét punkt, som jeg mener bør drøftes principielt. Det, jeg tænker på, er boligstøttelovsforslagets § 3, som også kan få betydning i vor økonomiske politik. Denne paragraf bemyndiger finansministeren til at foretage køb af obligationer. Hidtil har finansministeren haft en naturlig beføjelse til at sælge obligationer til finansiering af boligbyggeri og til lån til erhvervslivet, altså til udgifter eller udlån, som der forelå bevilling for, men nu skal den højtærede minister også kunne købe obligationer inden for en ramme, som fast-

sættes af folketetinget. Det hedder, at hensigten er at skaffe stabile finansieringsvilkår for byggeriet. Regeringen kan altså påvirke renten f. eks. ved opkøb også i en tid, hvor kurserne er vigende.

For mig at se betyder forslaget en ændring i forholdet mellem nationalbanken og staten, og derfor bør folketetinget nøje overveje, om det bør lade denne bestemmelse slippe igennem. Jeg for min del synes, at den berører nationalbanklovens formålsparagraf, der giver banken ansvaret for, at der opretholdes et sikkert pengevæsen her i landet, samt ansvaret for regulering af pengeomsætningen og kreditgivningen.

Det har altid stået for mig som noget væsentligt og rigtigt, at nationalbankens ansvar for pengevæsenet ikke forfladiges, men at banken bør have en betydelig myndighed og etertil svarende ansvar, og jeg synes stort set, at banken på en god måde har understøttet regeringernes finanspolitiske bestræbelser, og derfor tror jeg, at vi skal overveje sagen nøje. Jeg har den anskuelse, at den gældende ordning med hensyn til forholdet mellem staten og banken bygger på et både forstående og loyalt samarbejde. Det fremgår tydeligt af udformningen af bankens oktroj, både for så vidt angår bestemmelserne om den kgl. bankkommissær og bestemmelserne om folketingets repræsentation i bankens repræsentantskab og bestyrelse. Jeg synes, at dette samarbejde stort set har vist sig heldigt, og jeg vil nødigt, at dette forhold forrykkes. Måske vil den foreslåede bestemmelse heller ikke gøre det, men jeg synes ikke, at den udelukker muligheden herfor under givne omstændigheder. Det kan være ubehageligt for banken, men det kan også være yderst ubehageligt for en regering, hvis spørgsmålet om rentens højde bliver gjort til en kastebold mellem de politiske partier.

Jeg tvivler i øvrigt om, at bestemmelsen kan få stor virkning, så længe den kun bruges i den hensigt at holde kurserne på obligationerne oppe. Faldende kurser plejer at falde sammen med en svagere valutastilling, og det er jo som regel i de samme perioder, hvor staten ikke har penge at købe værdipapirer for, medmindre den da vil tære på andre kilder, forhøje skatterne, optage udenlandske lån eller trække på nationalbanken. Hvis nu den høje regering ikke mener at